

ת"ד 302/12/15 - מדינת ישראל נגד לוטן עמר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 302-12-15 מדינת ישראל נ' עמר

לפני כבוד השופט דן סעדון
המאשימה:
נגד

הנאשמים:
לוטן עמר
ע"י עו"ד דוד גולן

החלטה

לפני בקשה לניכוי תקופת פסילה מנהלית מתקופת הפסילה שהושתה על המבקש במסגרת גזר הדין בתיק זה.

הנאשם הואשם בכתב אישום בעבירות של נהיגה בקלות ראש הגורמת חבלות של ממש, אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה, הזזת רכב המעורב בתאונה ואי מסירת פרטים. הנאשם הודה במיוחס לו והורשע בדין. ביום 15.1.18 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש והדין נדחה לשימוע גזר דין ליום 14.2.18. במועד הנדחה ביקש הסנגור דחייה נוספת על מנת לנסות לשכנע את התביעה להסכים לסיווג פסילת רישיונו של הנאשם בגזר הדין. התביעה הסכימה לסיווג הפסילה וביום 12.3.18 שומע גזר הדין במעמד הנאשם וסנגורו. גזר הדין כלל בין היתר 12 חודשי פסילה שסווגו כמוסכם. יצוין כי בהליכים שלפני מתן גזר הדין ועד מועד הגשת בקשה זו לא העלה איש מן הצדדים את הטענה כי המבקש נפסל מנהלית בגין האירוע נשוא גזר הדין.

ביום 5.9.18 - כשישה חודשים לאחר מועד שימוע גזר הדין- הגיש הסנגור בקשה זו וטען כי הנאשם נפסל מנהלית למשך 60 יום ועל כן נכון להורות על ניכוי הפסילה המנהלית מן הפסילה שעל הנאשם לרצות על פי גזר הדין. המשיבה התנגדה לבקשה בשל השיהוי בהגשתה ובשל כך שלטעמה חסד עשה בית המשפט עם המבקש בשעה שהשית עליו עונש הפסילה כפי שהשית ואף סיווג את הפסילה במטרה להקל על הנאשם.

דין והכרעה

דין הבקשה להידחות.

עם מתן פסק הדין סיים בית המשפט את מלאכתו והוא אינו יכול להוסיף או לגרוע דבר מפסק הדין זולת במקרים חריגים. עיקרון זה מכונה עיקרון "גמר המלאכה" (functus officio) והוא אינו מוחלט אלא יש לו מספר חריגים. בענייננו עשויים חריגים אלה להיות סמכותו של בית משפט להבהיר פסק דין שניתן על ידו לאחר שניתן וסמכותו לתקן "טעות" בפסק הדין לאחר שניתן. לאחר ששקלתי את הטענות מצאתי לקבוע כי אין תחולה לחריגים אלה בענייננו. כיוון שכך ומכיוון שהמועד להגשת ערעור חלף ופסק הדין הפך חלוט הרי שלכאורה נחסמו בפני הנאשם הדרכים המוכרות לי בדין לשנות את תוכנו של פסק הדין. אפרט:

סמכות בית המשפט להבהיר תוכנו של פסק דין צריכה להיות ברורה ומפורשת (ראו למשל סעיף 12 לחוק ההוצאה לפועל). כמו כן, תנאי להפעלתה של סמכות זו היא, כי פסק הדין שניתן איננו בהיר די הצורך. בענייננו לא מצויה הוראה מפורשת בדין המקנה סמכות הבהרה בנסיבות המקרה וגזר הדין בהיר להפליא. הטענה כי גזר הדין אינו מביא בחשבון פסילה מנהלית שהוטלה על הנאשם אינה הופכת את גזר הדין לכזה שאינו בהיר וטעון הבהרה. לפיכך, אני סבור כי סמכות להבהיר תוכנו של פסק דין, ככל שהייתה כזו, אינה יכולה לרפא את ה"פגם" הנטען בגזר הדין.

סעיף 81 לחוק בתי המשפט מבחין בין "טעות סופר" לטעות אחרת בפסק דין. הסעיף קובע: **"מצא בית משפט כי נפלה טעות בפסק דין או בהחלטה אחרת שנתן, רשאי הוא, תוך עשרים ואחד ימים מיום נתינתו, לתקנם בהחלטה מנומקת, ורשאי הוא לשמוע טענות בעלי הדין לעניין זה".** "טעות" מוגדרת לצורכי סעיף זה כך: **"טעות לשון, טעות בחישוב, פליטת קולמוס, השמטה מקרית, הוספת דבר באקראי וכיוצא באלה".** הפסיקה שפירשה את הסעיף קבעה כי **"הסמכות הנתונה לבית המשפט על פי סעיף זה לא נועדה לאפשר תיקונים מהותיים שאינם אלא מסווה לכתיבת פסק דין חדש".** מטרת הסעיף היא לאפשר לבית המשפט לתקן טעויות סופר שנפלו בהחלטה או השמטות מקריות שאירעו בהיסח הדעת וזאת על מנת להבהיר ולדייק את ההחלטה המקורית" (רע"א 2958/17 פקטורוביץ נ' עיריית חדרה (14.5.17)).

עוד נקבע כי סעיף 81 אינו דן "ב...בתקלות שהן ביטוי של שכחה שבעטיה לא התייחס בית-המשפט להיבט זה או אחר של המחלוקת אלא דנה בנושאים אשר בית-המשפט היה ער להם בעת הדיון, אך כאשר תרגם מחשבתו לכתובים פסח עליהם בהיסח-הדעת. סיכומו של דבר, יש לפרש את הביטויים טעות סופר, פליטת קולמוס או השמטה מקרית על-פי המשמעות הטכנית הצמודה לביטויים אלה על-פי פירושן הלשוני הרגיל ולא להרחיב את היריעה ולאפשר תיקונים בפסק-הדין, שאינם אלא מסווה לכתיבת פסק-דין חדש" ולהפך: **"אם בית המשפט לא היה ער כלל לקיומה של הבעיה, אין הוא יכול לתקן את המעוות על ידי תיקון טעות סופר, כביכול, גם אם הוא משתכנע בשלב מאוחר יותר כי לו הייתה השאלה מתעוררת, היה פוסק בה בדרך פלונית הזוהה לתוספת או לתיקון המתבקש ממנו בשלב מאוחר יותר"** (ע"א 769/77 יוסיפוב נ' יוסיפוב, פ"ד לב(1) 667, 670-671 (1978)).

לצד הסמכות הקבועה בסעיף 81 (א) לחוק בתי המשפט הוסמך בית המשפט בסעיף 81 (ב) לחוק בתי המשפט להורות על תיקון "כל טעות" בפסק הדין אך זאת "בהסכמת בעלי הדין".

אינני סבור כי בענייננו ניתן לתקן "טעות" או "טעות סופר" בגזר הדין על ידי ניכוי תקופת הפסילה המנהלית מתקופת

הפסילה בגזר הדין. אי ציון ניכוי תקופת הפסילה המנהלית מתקופת הפסילה שהושתה בגזר הדין אינה מהווה "טעות סופר". הצדדים לא טענו בפני כי הנאשם נפסל מנהלית לאחר התאונה וממילא לא עתר איש מהם להורות על ניכוי הפסילה המנהלית מן העונש שבית המשפט התעתד להשית על הנאשם. מקום בו בית המשפט אינו מודע לכך שהנאשם נפסל מנהלית לא ניתן לומר כי אי התייחסותו לעניין בגזר הדין מהווה נושא אשר בית המשפט היה "... **ער להם בעת הדיון, אך כאשר תרגם מחשבתו לכתובים פסח עליהם בהיסח-הדעת**". לא מדובר אפוא בתיקון טעות סופר וממילא לא ניתן לומר כי הבקשה - שהוגשה כשישה חודשים לאחר מתן גזר הדין ולא תוך 21 יום לאחריו כנדרש - הוגשה במועד. ככל שמדובר ב"כל טעות" שאינה "טעות סופר" הרי שניתן היה לתקנה בכל עת בהסכמת בעלי הדין. כפי שציינתי התביעה מתנגדת לתיקון ועל כן אינני סבור כי ניתן לעשות בנסיבות אלה שימוש בסמכות.

לאור האמור לא מצאתי כי אני מוסמך כיום להורות על ניכוי תקופת הפסילה המנהלית שריצה הנאשם מתקופת הפסילה על פי גזר הדין. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, 13 13 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.